

Indoktrinering i særklasse

Bedstefar
Polemiske

Backs
Hjørne

Af Knud Aa. Back

Sigmund Freud: "Respekt for storbed hører til den menneskelige naturs bedste egenskaber. Men den skal ikke træde tilbage for respekten for kendsgerningerne."

I en sommerkø i et supermarked i Sverige fanger forsiden af det svenske *Illustreret Videnskab* mit øje: *Fuglenes afstamning fra dinosaurerne nu bevist!* – Senere samme dag ved køkkenbordet i vor mors torp sidder jeg med et brev fra vores ældste datter med et avisudklip fra Politiken *Her ser De arternes oprindelse* hvori det hedder: "Fuglenes stamfader var næppe dinosaurerne som palæontologerne længe har troet..."

Det er sjældent at et dementi af en af evolutionsteoriens mange påstande opleves så kontant. Men min erfaring er at de kommer, før eller senere. For det sker nemlig gang på gang hvor noget med evolutionsteorien "er blevet bevist". Forskellige oplysninger dementerer hinanden før eller senere. (Og det turde være overflødigt at nævne at artiklen naturligvis ikke viser noget som helst om arternes oprindelse sådan som overskriften frejdigt påstår. Det eneste vi får syn for sagn for, er at en fugl angiveligt er fundet i 220 mio. gamle lag. Og da dinoerne huserer i o. 70 mio. gamle lag, er det jo ikke så godt for den hidtidige opfattelse af at fuglen er "barn af" en dino.)

Så den fugl var der ikke meget kød på. Og for 117. gang kan vi så konstatere at "bevist" på evolutionsteorien ved et blot nøjere kik afslører sig som det det er: en påstand! Og påstanden er baseret på den filosofi at evolutionsteorien er rigtig. "Lider" man af en anden filosofi, indser man meget hurtigt at enhver på-

stand om at dette er *bevist* for evolutionsteorien, må i bund og grund være noget sludder, for evolutionsteorien lader sig simpelthen ikke bevise. Der kan være tale om visse indicier som peger i den og den retning. Men det kommer åbenbart stadig som en overraskelse at data kan tolkes forskelligt, og at disse tolkninger ikke nødvendigvis behøver at være i evolutionsteoriens favør.

Forskning i hælene

Vel hjemme i hverdagen falder jeg over et gammelt avisudklip:

Berlingske Tidende havde i '99 en serie *Forbudt Viden* hvor man stillede spørgsmålet: "Kan faglig forstening, sammenspisthed og økonomiske interesser forhindre ny viden i at nå offentlighedens kendskab? – Eller møder kontroversiel forskning berettiget videnskabelig modstand?"

I denne serie bragte bladet den 31/08/99 artiklen "Kolesterol-krigen" som handler om en 65-årig læge, Uffe Ravnskov, med privat praksis i Lund, og som har boet i Sverige siden '68. Han har oplevet hvad det vil sige at stå med et upopulært synspunkt.

Vi citerer fra artiklen (fremhævelserne er mine):

Jeg havde aldrig set noget videnskabeligt bevis på at et højt kolesteroltal eller animalsk fedt skulle være farligt. Jeg tænkte: Kan det virkelig være sådan *at en hel forskerverden kommer ind på et galt spor* og så tramper videre i det? Jeg begyndte at grave i materialet på området. Og opdagede at der manglede videnskabelig opbakning til kolesterol-hypotesen...

17 andre lignende studier peger i samme retning. For hver undersøgelse der understøtter den gængse hypotese om det livsfarlige fedt, findes ti undersøgelser der afkræfter hypotesen. Men resultaterne ignoreres eller fejlciteres i forskerverdenen *der har besluttet sig for de rig-*

tige boldninger på området, mener Ravnskov...

Ganske få forskere satte sig i sin tid ned og læste kritisk på de foreliggende data. Man tænkte at når amerikanerne mener kolesterol er farligt, så må det passe. Det er meget nemmere at lave forskning der går i bælene på de andre.

Så længe du holder dig til den faglige tradition inden for kolesterol-forskningen, sidder du i smørret. *Du får alle de penge og rejser og hjælp du har brug for;* også fra lægemiddelindustrien der jo heller ikke er interesseret i kritiske indvendinger, siger han.

Ensporethed trives i sundhedsvidenskaberne, mener Ravnskov.

– Læger uddannes til at give patienter klar besked om chancen for at blive syg, leve og dø. Det smitter af når man bliver forsker. *Man har meget svært ved at indrømme at der er ting man ikke véd.* Og hvem er det der bliver læger? Dem der får de fineste karakterer i skolen. Og hvem er det? Ikke nødvendigvis de kreative, de kritiske, men dem der forstår nøjagtigt at gengive hvad læreren har sagt, eller dét der står i bøgerne. Derfor kommer mange læger til at falde for fristelsen til at *levere enkle forklaringer og færdigpakkede løsninger.*

Citat slut.

Skift ordene *kolesterol* og *læger* ud med *evolutionsteori* og *evolutionsbiologer*, så er det lige før vi har en meget god beskrivelse af hvordan jeg har oplevet udviklingen inden for darwinismen de seneste 30 år.

Bereftiget tvivl

At jeg er kommet til at tænke på denne sag for år tilbage, kan have noget at gøre med en anden sag, mere aktuel, som jeg imidlertid ikke har lyst til at røre med en ildtang. Dog kunne jeg tænke mig at anføre et par citater som er relevante for mit ærinde:

... valget af ordet uredelighed er aggressivt, for skal man anklages for uredelighed hvis man stiller sig tvivlende over for en tese uden at kunne bevise det modsatte. Og... for at kunne tvivle behøver man ikke at skrive et værk på 5000 sider hjulpet af hele den kongelige videnskabelige forening. Tvivl er noget vi alle sammen har ret til at have om vi finder bevisførelsen utilstrækkelig.

Det kan virkelig undre mig at der næsten inden for alle fagområder undertiden opstår meget kraftige diskussioner om hvorvidt man

er på ret spor. Hvorfor aldrig om neodarwinismen? Den er aldrig til diskussion! Og slet ikke i Danmark. hvor det mindste spørgsmålstejn automatisk båser en på en velafskrækkende amerikansk højrefløj!

Endnu et vildspor?

Endnu et eksempel hvor “de fleste” er på vildspor:

Det har igen noget med kost at gøre og begynder derfor også hjemme i mit køkken.

For, åh nej, tænkte jeg, ikke nu igen. Min elskede var faldet over endnu en guru. Kost og sundhed er noget hun med iver har kastet sig over i hele vort ægteskabs 37-årige historie. Og denne gang tænkte jeg at det skulle være løwn, nu er vi blevet jaget rundt i manegen med hvad der var sundt og nødvendigt og hvad skadeligt eller nærmest livsfarligt, så denne gang gider jeg altså ikke! Det sjove er nemlig at jeg hver gang lidt efter lidt har ladet mig lokke til at følge efter de seneste skøre ideer. På et tidspunkt hvor hun med den gængse venusianske logik var gået videre til næste punkt på dagsordenen i den rette kosts univers. – Så jeg og mine stakkels fem børn har måttet stå model til megen *rå kost* i årenes løb.

Men denne gang var det mere kontroversielt, nemlig en kraftig revision af kostpyramiden. Hun var faldet over en ny guru som påstår at sukkeret, og ikke fedtet, er den store skurk i moderne ernæring. Ja ja, det er godt med dig!

Men en ting fik mig dog til at skele lidt til foretagendet (ikke fordi jeg overhovedet på nogen åbenbar måde blot antydede nogen form for interesse), og det var at hendes nye “kur” havde den klare fordel frem for alle spægelseskurene, at hun var glad og velfornøjet. Ingen jammer over alt det man ikke måtte spise, alt det man savnede, hvad er livet værd uden kaffe, chokolade og flødeskum! Det er jo nok som bekendt i fedtet smagen sidder!

Men efterhånden som “kuren” bredte sig i familien, med helt uomtvistelige resultater til følge, har jeg selvfølgelig (som vanligt) givet efter. Så min anmarcherende mave er gået igen. Og vi æder fedt, chokolade (med højprocent kakao), smør og fede oste sammen med de obligate seks tons grøntsager om dagen, vel at mærke. Til gengæld er stivelsesprodukterne

kartofler, ris og pasta bandlyst. Og det ypperste formål med at spise, mætheden, indfinder sig som en lise, samtidig med at kiloene rasler af trindt om land i familien.

Den videnskabelige forklaring er, kort, at den megen sukker forstyrrer vores insulinbalance i sådan en grad at man tager på, man risikerer diabetes-2, og alverdens dårligheder. Så kort sagt, man bør holde sig til mine gamle jyske forfædres råd: Spis kål & flæsk!

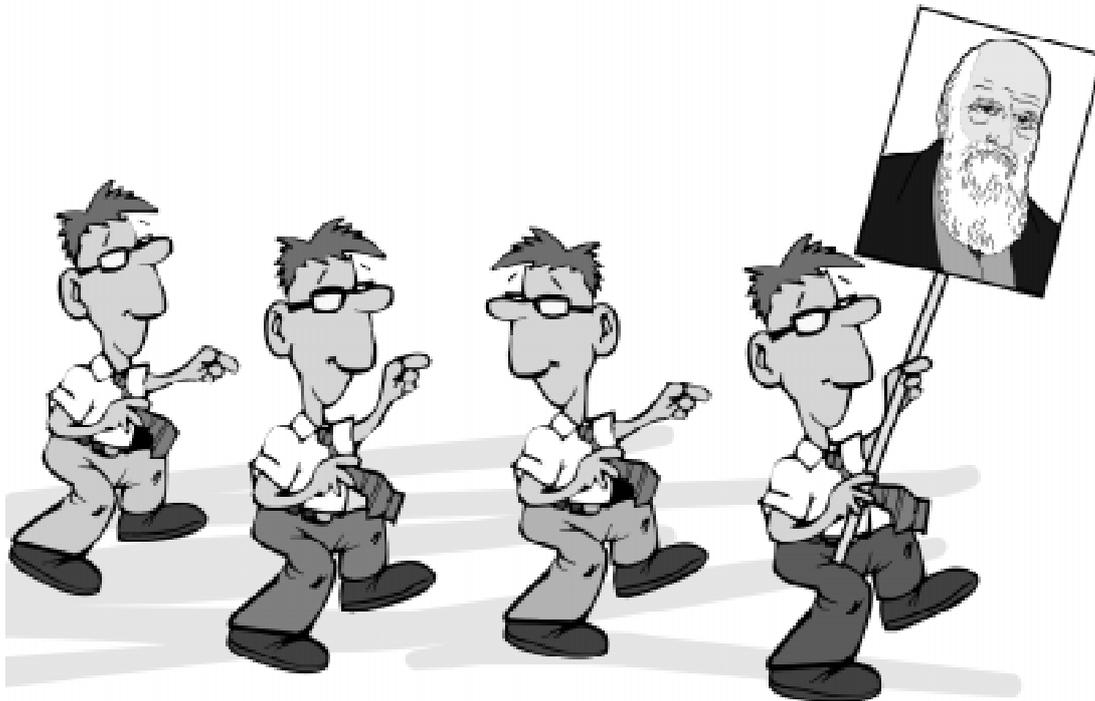
Ja, nu er det jo ikke meningen det her skal udvikle sig til et rent slankeprogram. Men det interessante er at man fra Levnedsmiddelsstyrelsen i årevis har forfægtet det stik modsatte synspunkt. Ja, man har nærmest mødt påstanden om sukkerets skadelige virkninger i moderne mad, med en uhørt aggressivitet!

Men det er måske heller ikke så mærkeligt. For hvis det her virkelig er sandt, så må der rundt omkring sidde nogle med nogle geval-

digt røde øren, for hele det moderne samfund er indrettet på de unaturlige light-produkter. Hele fødevarerindustrien er drejet ind på vildfarelsen!

Men der kan man så have sin fortrøstning om at før eller siden skal skovlen nok komme under sukkerprofeterne: I det omfang folk afprøver denne teori i praksis, vil de jo selv opleve om den holder vand.

Det kan man desværre ikke forvente når vi taler evolutionsteori. For her er der ikke noget at afprøve i praksis. Som jeg blev mindet om forleden hos min tandlæge, for mens jeg forsvarsløs var slænget ned i stolen uden andre svarmuligheder end at bide ham i fingeren (og man er jo et pænt menneske), diverterede han mig med sludderet om rudimentære organer. Det kan da godt være at visdomstænder har skiftet funktion og er blevet mindre udbredte i arten *Homo sapiens sapiens*' historie, men at

tage det til indtægt for at vi har en dyrisk fortid, er noget vidtløftigt efter min smag! Vores tandsæt ligner, nok som bekendt, mest svine-nes!

Fundamentalisme

Nej, evolutionsvrøvlet er undertiden direkte hindrende for erkendelsen.

Selv fra politisk hold møder vi den for enkle forklaring så selv kristne friskoler som gerne vil have eleverne til at tænke kritisk i dette forhold, bliver mødt med en uhørt aggressivitet. Hvis man ikke tror på at livet opstod af sig selv og udviklede sig af sig selv som årmillionerne gik, så er man fundamentalist.

Problemet er at de fleste mennesker i dagens Danmark tror på darwinismen som et indiskutabelt faktum. Min påstand er: Det gør de alene fordi de har hørt påstanden så tit, og fordi de er overbevist om at der ikke findes no-

gen anden videnskabelig forklaring. At ville påstå noget andet rubriceres automatisk på linie med påstande om at jorden er flad, at måneflyvningerne aldrig har fundet sted, og lignende viderværdigheder!

Kort sagt: tvivler man på evolutionsteoriens forklaringer, er man ikke rigtig vel forvaret!

Og denne fordom er det næsten umuligt at komme uden om. En søndag morgen i august 2000 var der en udsendelse i radioens P1 hvor dr.scient. Peter Øhrstrøm redegjorde for sit syn på det uholdbare i en verdensanskuelse som baserer sig på ren materialisme, dvs. på forklaringer som udelukkende holder sig til hvad man kan måle og veje. Argumentationen var uhyre sober. Der blev bl.a. gjort rede for hvordan flere og flere kosmologer (der forsker i universets tilblivelse) flygter over i en form for panteisme fordi studiet af fx The Big Bang

“tvinger” dem til at mene at der må være en tanke bag stoffet, eftersom det opfører sig som det gør (jf. anden artikel i bladet). Peter Øhrstrøm på sin side finder det nok så naturligt, som erklæret kristen, at holde sig til den jødisk-kristne skabelsestanke: *Stoffet er tilført et design!*

Og lur mig om man ikke i Kristeligt Dagblad derpå skal læse en radio/tv-anmeldelse hvor bladsmørreren tillader sig at skrive om kristen fundamentalisme. Det finder jeg direkte uartigt. Men også temmelig typisk. Det sker nemlig som ren rygmarvsreaktion: Stiller man sig tvivlrådig over for den herskende forklaringsmodel for livets udvikling, så er man fundamentalist.

Den eneste form for fundamentalisme jeg i denne sammenhæng kan få øje på, er evolutionsfundamentalisme.

Jeg véd godt at mange creationister har båret sig mindre fornuftigt ad. Nogle mener fx at dinosaurerne aldrig har eksisteret, men at Gud blot har placeret fossilerne som vi finder dem, for at jorden skal se ældre ud end de ca. seks tusind år Bibelen påstås at påstå jorden er. Et sådant standpunkt er for mig helt horribelt og kan naturligt nok kun mødes med en hoveddrysten! Da Bibelen ikke siger noget om hverken universets eller jordens alder, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om de dele med nogen form for dogmatik.

Men for mig er en sand creationist ikke en person der flygter ind i nogle vanvittige forklaringer for at bevise at “min forståelse af Bibelen har alligevel ret”, men creationist er den der har ladet sig inspirere af den jødisk-kristne fortælling om verdens tilblivelse til at undersøge forholdene som de rigtigt er!

Og som heller ikke lader sig nøje med *darwinistens* forklaring. For det er netop min pointe: Man har så travlt med at udråbe creationister til fundamentalister, men man overser gladeligt at de største og mest ortodokse trosfanatikere finder man hos darwinisterne. Hvad er det evolutionister har i klemme siden man mødes med denne religiøse fanatisme? Hvorfor må man nok regne det for det rene glade utopia at det skulle blive sådan, som John Nørsgaard forslår andet steds i bladet, at man ikke automatisk diskvalificerer sig selv i dansk

Dysleksi

Et eksempel på hvordan evolutionstanken er direkte hindrende for en sand erkendelse af et megaproblem

Engang havde vi på min daværende skole et klogt hoved ude at tale om dysleksi (“ordblindhed”) og hvad man kunne gøre ved det i skolen. Men i et langt og udmærket foredrag var jeg lige ved at få en prop, for tror I ikke at han midt i det hele tillader sig at påstå “at der ikke er noget arveligt forbundet med dysleksi *fordi der nok ikke var tænkt på evnen til at læse dengang vi kravlede ned af træerne!*” – Mage til uvidenskabeligt vrøvl skal man lede længe efter. Sådan noget kan gøre mig virkelig hidsig, for denne indstilling har gjort at vi i folkeskolen i bogstaveligste forstand har tabt en generation af elever med læsevan-skeligheder på gulvet. For forestillingen har været så udbredt at man i årtier (efter 68!) har undladt at sætte ind over for børn fra læsesvage familier før det var for sent: “Det har jo ikke noget med arv at gøre!” Jeg skal hilse fra min søster og mig selv og sige at det har det i allerhøjeste grad: Vi har nemlig haft fornøjelsen af at skulle slås med det hele livet! Det har været en hjerteskerende oplevelse til en konference om dysleksi at opleve hvordan det ene forældrepar efter det andet kunne berette om den totale afvisning fra kommunalt hold. De var nemlig ikke belastet af ideer “om at der nok ikke var tænkt på læsning da vi kravlede ned fra træerne”, så de var udmærket klar over problemerne. Men hvad skulle de gøre? De var villige til at slås for deres børn og deres ret til at lære at læse, men rendte ind i en mur af forudfattede meninger! – Men heldigvis er det sådan i dag at man er blevet klar over fejltagelsen og derfor sætter ind netop over for disse familier. Men tænk lige på hvor længe evolutionsvrøvlet har stået i vejen for alle disse børn i det danske skolevæsen. Jeg græmmes!

Osteoporose

Mange gange er jeg faldet over nogle (med dronningens udtryk) dumsmarte bemærkninger fra evolutionisters side. Den seneste (hørt på Kbhs Uni i en diskussion om påstået dårligt design) lyder sådan her: Mennesket er fx ikke designet til at blive mere end ca. 30 år, for efter det begynder knoglerne at afkalke, og så er der kun én vej: ned ad bakke!

Hvor er det rart at have sagkundskaben lige ved hånden: Jeg spurgte min datter som er godt på vej til at blive ortopædkirurg, om det kunne passe. Her er hendes svar, citat:

Opponenten siger at vi ikke er designet til at blive over 30 år. Det er noget sludder! Vi er designet til at blive 70 år, som der står i Salmernes Bog! Det er rigtigt at knoglerne begynder at afkalke efter 30 år, men det har ikke konsekvenser før efter man er blevet 70. Det er især kvinder som dør med afkalkning. Indtil overgangsalderen er knogleafkalkningen så langsommelig at det generelt ikke giver anledning til knoglebrud. Afkalkningen accelererer efter at østrogenproduktionen stopper. Dette kan give anledning til især hoftebrud, håndledsbrud og ryghvirvelsammenfald (Dronning Ingrid's ryg!) når man når over 70-årsalderen. De allerfleste som bliver indlagt med hoftebrud, er over 80. De som går i tidlig overgangsalder, er i større risiko for knoglebrud som følge af fald. De risikerer forskellige brud allerede når de er forbi 60-årsalderen. Der er noget

der tyder på at fysisk aktivitet i barne- og ungdomsårene også har betydning for hvor stærke ens knogler bliver i det lange løb. Man kan dermed også sige at vi er designet til hårdt arbejde! Nogle enkelte brækker hofte eller håndleddet allerede i 40-årsalderen, men der er som regel tale om mennesker med et alkoholproblem eller med fysiske skavanker i form af lammelser og lignende.

Inaktivitet giver ret hurtigt tynde knogler. Man kan ligefrem se den tynde knoglestruktur på røntgenbillederne af ben og arme som ikke bliver brugt. Halvsidigt lammede (apopleksiramte) har meget tynde knogler på den lamme side. Jeg havde fx en ung mand i skadestuen engang som var blevet amputeret på hofte niveau ved en tidligere lejlighed. Han belastede aldrig den ene side af bækkenet fordi han ikke havde nogen benprotese. Efter et almindeligt fald fik han et lille bækkenbrud i den side af bækkenet hvor han manglede benet. Knoglen var blevet tynd i denne side af bækkenet, og man kunne faktisk se forskel i knoglestrukturen på røntgenbilledet. Det er altså ganske rigtigt at knoglerne er tyndere i 50-årsalderen end i 30-årsalderen, men det har normalt ikke praktisk betydning før man er over 70, heller ikke for kvinder!

Citat slut.

forskningsverden fordi man gerne vil forske i design-teori?

For har nogle creationister være noget vidtløftige i deres tolkning af fakta, er det det rene ingenting i forhold til hvad evolutionisterne har gjort i tidens løb. Så krigen burde føres over i fjendens lejr. Vi må forlange beviser og ikke lade os spise af med de sædvanlige filosofisk-mytologiske forestillinger om hvordan det

evt. kunne være foregået. Hvis fx månen lod sig fange med lasso!

Men hvordan får man skovlen under en århundredlang, nagelfast indoktrinering?!

Illustration: Niels Kr. Sørensen